

NOVI BESTSELER POPULARNOG PISCA!

BEN MILER

NOĆ

KAD

SMO SE

ZAGLAVILI

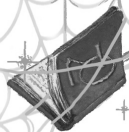
U

PRİČI

Avantura koju ćeš prosto obožavati!

NOĆ
KADA
SMO
ZAGLAVILI
U
PRIČI

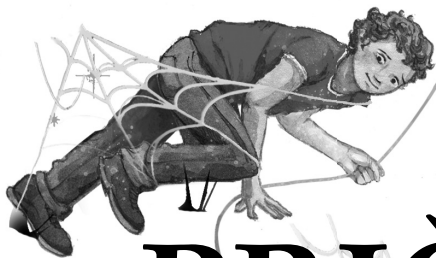

Ostale knjige Bena Milera

*Noć kada sam upoznao Božić Batu
Dečak koji je učinio da svet nestane
Dan kad sam upala u bajku
Kako sam postao pas zvani Ponoćko
Noć kada smo se zaglavili u priči
Dnevnik jednog vilenjaka i
Tajne božićnog vilenjaka*

BEN MILER

NOĆ
KADA
SMO
ZAGLAVILI
U
PRIČI

Naslov originala
The Night We Got Stuck in a Story
Ben Miller

First published in Great Britain in 2022 by Simon & Schuster UK Ltd

Text Copyright © Passion Projects Limited 2022
Cover illustration Copyright © Daniela Jaglenka Terrazzini 2022
Interior illustrations by Christopher Naylor 2022

This book is copyright under the Berne Convention.
No reproduction without permission.
All rights reserved.

The right of Ben Miller and Daniela Jaglenka Terrazzini to be identified as the author and illustrator of this work has been asserted by them in accordance with sections 77 and 78 of the Copyright, Design and Patent Act, 1988.

1 3 5 7 9 10 8 6 4 2

Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road
London
WC1X 8HB

www.simonandschuster.co.uk
www.simonandschuster.com.au
www.simonandschuster.co.in

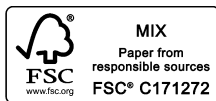
Simon & Schuster Australia, Sydney
Simon & Schuster India, New Delhi

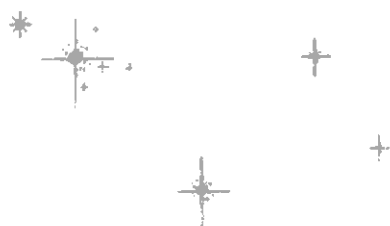
A CIP catalogue record for this book is available from the British Library.

HB ISBN 978-1-4711-9249-4
TPB ISBN 978-1-3985-1751-6
PB ISBN 978-1-4711-9250-0
EXPORT ISBN 978-1-3985-1986-2
eBook ISBN 978-978-1-4711-9251-7
Audio ISBN 978-1-3985-0341-0

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual people living or dead, events or locales is entirely coincidental.

Printed and bound by CPI Group (UK) Ltd, Croydon, CR0 4YY

PRVO POGLAVLJE

Ono najbolje u vezi s boravkom kod bake i deke, ako izuzmemo bakinu najbolju štrudlu s jabukama i dekin domaći sok od đumbira, bilo je Šuplje drvo. Upravo zato, čim ih je tata dovezao na letnji raspust, Lana i Harison navukli su gumene čizmice, otrčali ulicom i nastavili da gacaju po močvari do mesta gde ih je čekao njihov stari prijatelj.

Postoji nešto čarobno u vezi sa šupljim drvećem. Neki pričaju da u njima žive vile i vilenjaci i da, pre

nego što počneš da se penješ kroz njih, uvek treba da obučeš jaknu naopačke da se zaštitiš od njihovih zlih čini. Ima i onih koji tvrde da je ono predvorje začaranih svetova. Bilo da veruješ u čaroliju ili ne, da si imao priliku da se bar jednom nađeš u ovom šupljem drvetu, nikada ga ne bi zaboravio. Pre svega, zato što je ono iznutra *potpuno* šuplje i ima bezbroj „rukohvata” koje su dubile generacije mališana, tako da danas svako dete može da se popne do vrha i proturi glavu kroz otvor.

Ipak, najbolje od svega jeste to što ovo drvo izgleda kao da ima lice. Negde na sredini debelog stabla postoje dve rupetine nalik na oči, ispod njih je izuvijani čvor koji podseća na nos, a ispod njega se nalazi vodoravni otvor nalik na razjapljene čeljusti. Ako se tome pridoda činjenica da njegove izlomljene grane podsećaju na raščupanu kosu, mogao bi pomisliti da će drvo svakog trenutka ili prasnuti u smeh, ili zapevati,

ili će te sažvakati, progutati i posle toga snažno pod-
rignuti.

Ovog posebnog dana – za koji se ispostavilo da je naročito neobičan – drvo je priredilo Lani i Harisonu veliko iznenađenje. Bilo je opasano drečavožutom plastičnom zaštitnom trakom i na njegovom naboranom „čelu” stajala je velika tabla, na kojoj je pisalo:

NE PRILAZI! DRVO MOŽE DA PADNE!

„Molim?!”, uzviknula je Lana u neverici. „Kakva je ovo šala?”

„Nije šala. Poseći će ga”, smrknuto joj je rekao Harison.

Lana se snuždila. U poslednjih nekoliko meseci dosta je porasla, pa se zato nadala da će ovog leta uspeti da dohvati najviša udubljenja unutar drveta i konačno se popne do samog vrha.

„Nije fer!” pobunila se ona. „Sad nikada neću moći da se uspenjem do vrha!”

„Žao mi je, Lana”, saosećajno joj je rekao Harison. „Znam da si se radovala tome. Žao mi je i drveta. Oduvek je ovde.”

Nastupila je gluva tišina.

„Baš me briga. Idem unutra”, odlučno je izgovorila Lana.

„Nemoj!”, uzviknuo je Harison i uhvatio je za ruku. „Zar ne vidiš šta piše na tabli? Ne smemo da prilazimo drvetu.”

„Ali nema nikog u blizini!”, usprotivila se Lana.

„Sada nema”, ispravio ju je brat. „Ali svakog trenutka neko može da naiđe”, dodao je i okrenuo se na drugu stranu da osmotri okolinu. Upravo toliko je bilo dovoljno Lani da se provuče ispod žute trake.

„Lana!”, pozvao ju je Harison, dok je ona veselo skakutala preko močvare. „Uvalićeš nas u nevolju!”

Međutim, Lana je nastavila da skakuće s busena na busen, pravo prema Šupljem drvetu.

„Vrati se!”, upozorio ju je brat, ali ona ga nije poslušala.

„Ulazim unutra!”, doviknula mu je i zatim provukla glavu i ruke kroz otvor na drvetu. Duboko je udahнула poznatu mešavinu mirisa vlažnog lišća, svežih pečuraka i natrulog drveta i nastavila da se uvlači u njegovu unutrašnjost. Posle nekoliko trenutaka skotrljala se u ogromnu šupljinu i pala na leđa. Pošto je uspela da se podigne na noge, udarila je glavom u jednu nakrivo izraslu grančicu.

„Ajao!”, jauknula je i protrljala bolno mesto.

„Lana?”, pozvao ju je Harison s druge strane zaštitne trake. „Jesi li dobro?”

„Nisam!”, slagala je Lana. Zapravo se nije povredila, nego je samo želela da natera Harisona da joj se pridruži. Nije prošlo ni pet sekundi, kad se i on prizemljio pored nje.

Postoji nešto čarobno u vezi sa šupljim drvećem

„Nešto me je ogrebalo po glavi”, rekla mu je plačnim glasom. „Ima li krvi?”

„Stani na svetlo da pogledam.” Lana se pomerila do centra šupljine i Harison joj je opipao glavu. „Ne vidim ništa. Hajdemo napolje, moramo da se vratimo.”

„Nemoj”, rekla mu je sestra i povukla ga za rukav. „Želim da se popnem tamo gore.” Pokazala je prstom ka otvoru na vrhu drveta, kroz koji se videlo okruglo parče plavog neba.

„Nema šanse”, odgovorio joj je brat.

Lana se propela na prste koliko je mogla, ali nije uspjela da dohvati prvo udubljenje.

„Pomozi mi da se popnem. Daj mi lopovske”, zamolila ga je.

Harison je odmahnuo glavom i prekrstio ruke na grudima. „Šta ako neko naiđe dok si gore? Previše je opasno.”

„Molim te”, nastavila je da ga moljaka. „Ti si već bio gore. Ovo je možda moja poslednja prilika.”

Harison joj je uputio jedan od svojih smorenih pogleda i duboko uzdahnuo. Onda joj je napravio oslonac od svojih prepletenih prstiju i pogurao je ka otvoru. Ali tek što je Lana dohvatila prvo udubljenje, spolja su se začuli glasovi.

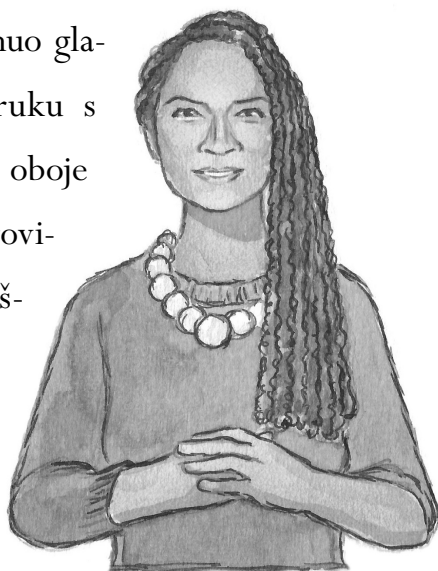
„Neko dolazi!”, uznemireno je rekao Harison i zgrabio je za gležanj. „STANITE!”, uzviknuo je preko svog ramena. „OVDE SU DECA...!”

Lana se pustila i pala na njega, brzo se podigla i postavila mu ruku preko usta. „Oni samo razgovaraju”, rekla mu je polušapatom. „Pogledaj.”

Harison je ispratio njen pogled kroz otvor drveta i video četvoro odraslih kako prilaze žutoj barijeri.

„Vidiš li?”, rekla mu je Lana. „Nema ni testera ni bagera. Samo drži jezik za zubima i nećemo nadrljati.”

Pošto je Harison klimnuo glavom, Lana je sklonila ruku s njegovih usta i zatim su oboje prišli rupama za oči i provirili napolje, pažljivo osluškajući razgovor koji se odvijao izvan drveta.

Jedna žena samouverenog izgleda, s kosom upletenom u mnoštvo sitnih pletenica, ljubazno se obratila ostalima. „Hvala vam svima što ste došli”, rekla je. „Ja sam Gudrun Lojd, gradonačelnica. Ovo ovde je Karl Elis, glavni investitor i preduzimač ovog projekta.”

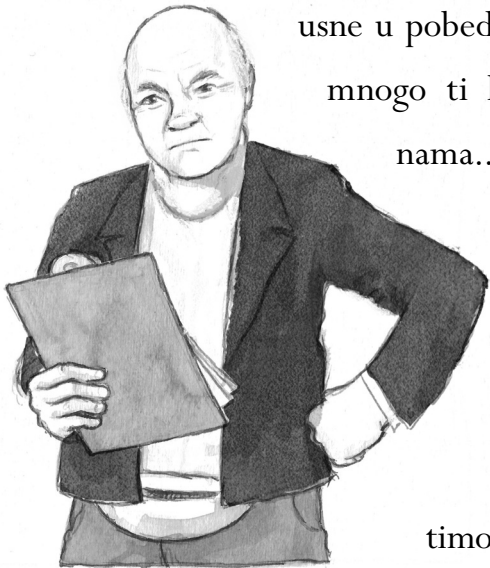
Neki zdepasti ćelavko u platnenom šortsu, s kožnom torbicom oko pojasa, kratko je klimnuo glavom.

„Ovo je profesorka Nort, naša stručnjakinja za paukove.”

Visoka, vitka sedokosa žena s upadljivom zlatnom ogrlicom usiljeno im se osmehnula. Do nje je stajao tamnokosi muškarac sa crvenom maramom oko vrata, koji se blago nakašljao da bi privukao Gudruninu pažnju.

„Oh! Molim vas, oprostite”, izvinila mu se Gudrun. „Ovo je Jašar Falarmarci, naš nastavnik biologije, koji je prvi uočio zlatne paukove u našoj močvari.”

„Hvala ti, Gudrun”, zahvalio joj je Jašar i razvukao usne u pobednički osmeh. „Karle, mnogo ti hvala što si danas s nama...”

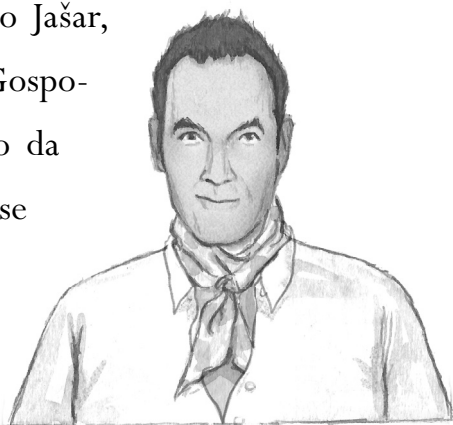
Karl je podigao ruku i tako ućutkao Jašara, zatim se obratio profesorki Nort. „Hajde da skratimo priču i pređemo na

stvar”, rekao joj je osorno. „Ovaj projekat traje već godinama i iz njega treba da proistekne sedamdeset pet kvalitetnih stambenih jedinica. U njega sam uložio milione funti i mnoge godine života...”, zastao je na trenutak da uhvati vazduh. „A vi hoćete sve to da ukinete zbog nekoliko tričavih paukova?”

Nakon duge pauze profesorka Nort mu se smireno obratila: „Nećemo da ga ukinemo”, rekla mu je ledenim tonom. „Samo želimo da ga odložimo.”

„Jeste li vi pali s kruške?”, ljutito joj je odbrusio Karl.

U razgovor se umešao Jašar, nastavnik biologije. „Gospodine Elis, morate nešto da shvatite”, obratio mu se on ljubaznim tonom i stao između profesorka Nort i Karla,

„to nisu obični pauci. U pitanju su zlatni vodeni paukovi. Toliko su retki da su na rubu istrebljenja. Mi samo tražimo malo vremena da ih premestimo na bezbednu lokaciju.”

„Za jednog nastavnika, niste naročito bistri, zar ne?“, prasnuo je Karl. „Recite mu, gradonačelnice.”

Gudrun je bojažljivo gledala u svoja stopala. Kad je podigla glavu i pogledala ka Šupljem drvetu – njegove oči su se pomerile!

„Jaoj!“, vrisnula je.

„Šta se...!“, uzviknuo je Karl.

„Ono drvo!“, zakrešala je Gudrun pokazujući prstom pravo u Lanu. „Oživelo je!”

DRUGO POGLAVLJE

„Koga ima unutra?“, proderao se Karl.
„NEMOJ DA PANIČIŠ!“, uzvik-
nuo je Harison Lani dok je izlazio
kroz „usta“ drвета. „Mi smo samo dvoje dece!”

„Izvinite!“, izgovorila je Lana, koja je izašla odmah
za bratom. „Nismo hteli da vas uplašimo.”

„Jeste li vas dvoje ćoravi? Ne umete da čitate?“, Karl
im je besno pokazivao prstom ka tabli upozorenja.

„Oni su samo deca”, odlučno mu je rekla Gudrun. Duboko je uzdahnula i uputila širok osmeh Lani i Harisonu. „Kako se zovete?”

„Ja sam Lana. A ovo je moj brat Harison.”

„Imam sina tvojih godina”, obratila se Harisonu. „Zove se Kajl. I on ponekad dolazi ovde da se igra. Poznajete li ga?”

„Voli li da ulazi u Šuplje drvo i pentra se po njemu?”, upitala ju je Lana.

„Kaže da voli”, nasmejala se Gudrun. „Obožava pustolovine.” U njenim toplim smeđim očima bilo je mnogo dobrote, pa joj se Lana stidljivo osmehnula. „Izvinite što sam onako vrisnula”, nastavila je Gudrun. „Nadam se da vas nisam uplašila.” Činilo se da razgovor s decom deluje opuštajuće na nju. Posle još jednog dubokog uzdaha, nastavila je: „Iskrena da budem, malo me je unervozio sav ovaj razgovor o paukovima. Sve mislim da će neki iskočiti iz močvare pravo na mene.”

„Čak i da se to desi, ne biste ga ni primetili”, prekinula ju je profesorka Nort, vrteći sve vreme zlatnu ogrlicu među prstima. „Zlatni paukovi su vrlo sićušni.”

„Stvarno?”, optimistično ju je upitala Gudrun.

„Evo, pokušaću da pronađem jednog”, odgovorila joj je profesorka, zatim čučnula pored jedne od mnogobrojnih barica u močvari i zagledala se u vodu.

„Srećno vam bilo”, promrsio je Karl. „Ja ovde nisam video ništa drugo osim punoglavaca.”

„Evo ga”, profesorka Nort je odlomila vlat močvarne trave. Zatim je pokazala rukom gradonačelnici da joj pride.

Zainteresovan, Harison je krenuo za njom, dok se Lana držala po strani jer nije bila sigurna sme li izbliza da vidi pauka. Služeći se travkom kao pokazivačem, profesorka ju je uperila ka zlačanoj kapljici koja je svetlucala na vrhu močvarne biljke.

„Ovi pauci prave specijalne mreže, koje nazivamo podvodnim zvonima”, nežno im je saopštila. „Sićušna su kao kapljice vode, a pauk koji živi u njoj je još sitniji.”

„Ali...”, zbunjeno je započeo Harison. „Pauci ne žive u vodi.”

„Upravo zato su zlatni vodeni paukovi toliko posebni”, oduševljeno je izgovorio Jašar. „Oni prave podvodna gnezda od zlatne svile i ispunjavaju ih vazduhom.”

„Ostao sam bez teksta”, podrugljivo je prokomentarisao Karl.

Profesorka Nort je na to obrnula očima i ispravila se.

„Moramo da ih premestimo”, otvoreno je rekla.

„Recite joj, gradonačelnice”, ponovio je Karl, ne prestajući da seva očima ka Gudrun.

Nastupila je neprijatna pauza, tokom koje je Gudrun pokušavala da pronađe prave reči. „To nije tako

jednostavno”, snebivala se. „Radovi treba da započnu već sutra ujutro i Gradsko veće ih je odobrilo. Svako odlaganje će skupo koštati.”

„Ali ako uništimo prirodno stanište zlatnih paukova, ova dragocena stvorenja mogla bi zauvek da nestanu”, zavapio je Jašar.

„Žao mi je”, frknuo je Karl, „ali paukovi uopšte nisu dragoceni. Pčele možda jesu jer prave med. Paukovi ništa ne prave. Koga je briga za njih?”

„Paukovi prave mreže”, optimistično je rekao Harrison.

„Tačno tako”, ubacila se profesorka Nort. „Paukovi se hrane štetnim insektima koji uništavaju naše useve. Bez paukova, ne bismo mogli da proizvodimo hranu. Dakle...” Okrenula se ka gradonačelnici i pogledala je pravo u oči. „Nameravate li da spasete te paukove ili ne?”

„Ne znam šta da vam odgovorim”, rekla joj je Gudrun.

„Znate li koji je vaš najveći problem?“, Karl se ustremio na profesorku. „To što volite paukove više od ljudi.“

„Samo od ponekih ljudi“, uzvratila mu je ona, drsko ga gledajući u oči. Lana se jedva suzdržala da se ne nasmeje.

„Znate šta“, prkosno joj se obratio Karl. „Hajde da pitamo ovu dečicu. Ona su ta koja se igraju ovde, nije li tako?“ Postavio je ruke na kolena i spustio se na visinu Laninog nosa. Bio joj je toliko blizu da je čak osetila miris njegove opore kolonjske vode. „Hajde, devojčice, reci mi, šta bi ti više volela? Smrdljivu močvaru punu paukova ili moderan avantura-park?“

„Avantura-park!“, odgovorila mu je Lana kao iz topa.

„Znao sam!“, pobjednički je uzviknuo Karl.

„Hoće li u njemu biti i ziplajn?“, upitala ga je Lana, puna nade.

„Hoće. I penjalice sa mrežom. I gusarski brod“, dodao je Karl. „Verovatno i veštačka stena, ali o tome

tek treba da donesemo odluku. Dakle? Šta kažete vas dvoje?”

„Mislim da treba da spasemo zlatne paukove”, odlučno je izgovorio Harison. Profesorka Nort je uhvatila njegov pogled i široko mu se osmehnula.

„A šta ti kažeš?”, Karl se obratio Lani.

„Nisam neka ljubiteljka paukova”, odgovorila mu je Lana, trudeći se da zanemari smrknete poglede svog brata i profesorke. „Plašim ih se. Ali ako napravite sve te kuće i igralište ovde u močvari, hoćete li poštediti naše Šuplje drvo? Sva deca ga vole, a ja bih baš želela da se popnem na njega.”

„Lana”, ljutito ju je prozvao brat. „To je baš sebično.”

Karl je razvukao usne u širok osmeh, pokazavši krupan zlatan zub. „Dogovoreno. Sačuvaćemo tvoje drvo”, rekao je i ispružio joj ruku.

Lana je sažaljivo pogledala u brata. „U tom slučaju...” Ispružila je ruku i rukovala se s Karlom. „Glasam za avantura-park.”

Uplovi u pustolovinu iz svojih snova
i saznaj kako zapravo nastaju
uzbudljive priče...

Lana i Harison provode letnji raspust kod bake i deke. Jedne noći otkrivaju zlatnu nit koja ih kroz šupljinu njihovog omiljenog drveta odvodi do čudesne zemlje, u kojoj stalno besne oluje i duvaju orkanski vetrovi.

Kada zla Kraljica Paukova otme njenog brata, Lana čini sve što je u njenoj moći da ga izbavi, pomogne seljanima i povrati ravnotežu u svetu bajki – i to za samo jednu noć!

ISBN 978-86-8264002-8

9 788682 640028